

— „har taget Stilling til Spørgsmaalet om den civilretlige Gyldighed af den stedfundne Vedtægtsforandring, for saa vidt angaar den hidtil gældende Vedtægts § 5". Derfor vil ingen paa Ministeriets Skrivelse kunne begrunde noget som helst i Retning af, at Sparerne skulle værs'god finde sig i, at man til Skade for dem har forandret en Bestemmelse i § 5. Om de have en Ret, maa Domstolene afgøre, men Ministeriet har udtrykkelig villet gøre opmærksom paa, at der ikke deri, at det ikke har gjort Indvending, ligger noget som helst i Retning af Erkendelse af, at Sparebanken har været berettiget til at foretage en saadan Ændring. Vi have ikke kunnet modsætte os denne Ændring i § 5, saa meget mindre som den i Virkeligheden er i god Overensstemmelse med den gældende Sparekasselovgivnings § 6, der synes at forudsætte, at hvis der ikke er truffet udtrykkelig Bestemmelse om Overskuddet, skulle netop ikke Sparerne have det, men det skal ifølge Ministeriets Bestemmelse og efter Samraad med den sidste Bestyrelse for Sparekassen anvendes til Fordel for almengavnlig Formaal i den paagældende Egn.

Saa er der under de Forhandlinger, der have været førte, og i de Interviews, som have været meddelte i Bladene — og det har bevirket, at Forespørgeren rettede et bestemt Spørgsmaal i saa Henseende —, fremhævet, at Ministeriet har stadfæstet de Vedtægtsændringer, af hvilke jeg har refereret de vigtigste. Dette er ikke rigtigt. Vi have ikke i den gældende Lovgivning nogen Hjemmel end mindre nogen Forpligtelse til at stadfæste Forandringer af Vedtægter. Ministeriet har ikke fundet noget at erindre mod den skete Ændring, men vi have ikke stadfæstet den. Vi havde ingen Ret dertil, og vi have selvfølgelig ikke indladt os derpaa. I den Skrivelse, jeg allerede har citeret lidt af, have vi efter paa sædvanlig Maade at have citeret, hvad Bankens Skrivelse til Ministeriet har drejet sig om, sagt, at man i den Anledning skal meddele, „at der efter Omstændighederne intet herfra er fundet at erindre mod de ommeldte Vedtægtsforandringer". Det er det eneste, vi have sagt.

Jeg maa maaske gøre opmærksom paa, at dette, at vi ikke have fundet noget at erindre mod Vedtægtsforandringerne, ikke er ensbetydende med, at vi anse dem for heldige. Men hvis vi skulde have fundet noget at erindre mod disse Vedtægters Ændring, der, som jeg erkender, faktisk betyder Sparebankens Ophævelse, om end det vil tage mange Aar, fordi den i ethvert Fald i

en lang Aarrække beholder de Midler, den har, saa kunde det kun være sket paa den Maade, at vi havde indstillet til Finansministeriet at fratage Sparekassen den hidtil ydede Stempelbegunstigelse. Det eneste Magtmiddel, Ministeriet og Sparekassenspektionen have overfor de Sparekasser, der enten maatte foretage Ændring i deres Vedtægter, som stride mod Sparekasselovgivningen — det kunde jo tænkes —, eller som paa anden Maade ikke ville rette sig efter de Paalæg, der med Hensyn til Regnskabsaflæggelse, eller hvad det maatte være, gives dem, er dette, at vi kunne sige til dem: Hvis I ikke rette eder efter Ministeriet, maa vi indstille, at den af Finansministeriet givne Stempelbegunstigelse bliver efter fratagen. Til et saadant Skridt skal man have en Begrundelse, og som Regel vil vel Begrundelsen være, at den Sikkerhed, der ydes Sparerne, som Følge af de Forandringer, der ere foretagne i Vedtægterne, er mindre, end den var i Forvejen. Det kan man imidlertid ikke sige her, man maa snarere sige, at den er større; naar man bestemmer, at Reservefonden skal være større, end den er i Øjeblikket, og der ikke kommer nye Indskud, maa Sikkerheden blive større. Man kan altsaa ikke sige, at det, at Landmandsbanken har overtaget Sparekassen, skulde bevirke, at Sikkerheden blev saa daarlig, at man maatte indstille til Finansministeriet at tage Stempelbegunstigelsen fra den paagældende Institution for derved at true den til at lade være med at foretage denne Overdragelse. Det var nu i og for sig tvivlsomt, om Finansministeriet vilde følge Henstillingen med den Begrundelse, men selv om man kunde tænke sig, at man kunde være gaaet den Vej, saa vilde man maaske paa Lolland have sagt: Ja, men det gør jo heller ikke saa meget. Naar vi ikke tage imod flere Indskud, have vi heller ikke Brug for den Begunstigelse, og saa generer det os ikke, om den bliver tagen fra os. Vi have de Penge staaende, vi have, og skulle ikke have flere, der bliver ikke lavet nogen ny Bog, og der bliver ikke indsat en eneste Krone.

Den ærede Forespørger nævnede, at der fandtes to Bekendtgørelser, en i „Berlingske Tidende" og en i „Statstidende". Maa jeg i Parentes bemærke, at Spørgsmaalet om, hvorvidt det er berettiget, at Statstidende har optaget en saadan Bekendtgørelse, skal jeg ikke indlade mig paa, jeg har ikke skænket det nogen Tanke og har ikke haft Lejlighed til at undersøge det. Det er rigtigt, at der er to Bekendtgørelser, der har fundet to Vedtagelser Sted, og den